

(วันเสาร์ที่ ๑๗ เดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖)

๙ เกื้อกูลกัน...จรรโลงธรรม

เกิดมาชาติหนึ่งชีวิตหนึ่งเราทำได้อย่างเดียว ถ้าคุณก็จะต้องทำมาหากินกันไป จะให้มาศึกษาธรรมะกระทั่งถึงขั้นละเอียดนี้ยาก เพราะฉะนั้นก็ต้องอาศัยผู้ที่เห็นภัยในวัฏสงสาร เพราะท่านออกบวชแล้วหมดความจำเป็นในการใช้ชีวิตในเพศคฤหัสถ์ ก็สนับสนุนท่าน ให้ท่านได้ทำความเพียร ท่านก็จะได้เรียนรู้เรื่องพระธรรมคำสอน เรื่องการปฏิบัติธรรม แล้วก็นำความรู้มาถ่ายทอดให้โยมฟัง โยมกลับมาเหนื่อย ๆ จากการทำงานก็จะได้ฟังธรรม พระฝากท้องไว้กับโยม โยมก็ฝากเรื่องจิตใจไว้กับพระ พระฝากกาย โยมฝากใจ ก็ช่วยเหลือเกื้อกูลกันอย่างนี้

อย่าไปมองว่า พระเอาเปรียบสังคม เพราะท่านก็ทำประโยชน์ โดยทำหน้าที่เป็นครูสอนศีลธรรม และก็เป็นแบบอย่างที่ดีของคนดีที่โลกต้องการ และเป็นแหล่งแห่งความรู้ แหล่งแห่งเมตตาธรรม ที่จะสอนเกี่ยวกับเรื่องความเป็นจริงของชีวิต ต้องแบ่งหน้าที่กันทำ

เพราะฉะนั้นใครมองแคบ ๆ ขึ้น ๆ ว่า พระเอาเปรียบสังคม เลิกคิดซะ เลิกมองกันอย่างนั้น ให้มองใหม่ พระเป็นพระ ก็ต้องทำแบบพระ โยมเป็นโยม ก็ต้องทำแบบโยม

พระเป็นครูสอนศีลธรรมที่ราคาถูกที่สุด ปีหนึ่งก็มีผ้าแค่ ๓ ผืน เปลี่ยนปีละชุด โยมเปลี่ยนวันละชุด อาหารวันละมื้อ บางแห่ง ๒ มื้อ แต่เมื่อเช้าเบา มื้อเพลหนัก ตอนเย็น ๆ ก็มีน้ำปานะเพื่อไม่ให้กระเพาะมันว่าง ก็แค่นี้ แต่โยมวันละหลายมื้อนะ ทั้งเช้า ทั้งเที่ยง บ่าย เย็น กลางคืน บางทีต้องรอบดึกอีก

ลองไปดูอาหารเข้าที่แท้จริง บางวัดหลวงพอไปเห็นมา ทั้งปลีมีขนลุก ทั้งสลัดใจ มืออยู่ควรวหนึ่งไปอยู่ปริวาส ตอนบ่ายก็ตระเวนตามวัดวาอาราม บางวันก็ไปตอนเช้าฉันมื้อเดียว ตระเวนไปเจอวัดหนึ่งตอนเพลพอดี สมภารท่านอยู่วัดรูปเดียว กำลังฉันอาหาร ท่านนิมนต์ฉันด้วย ก็ปฏิเสธว่า“ฉันมาแล้ว” และขอบพระคุณท่าน เพราะตอนช่วงนั้นฉันมื้อเดียว ที่ชนลูกเพราะว่าเห็นกับข้าวของท่านมีปลาเค็มเล็ก ๆ ครึ่งซีก แต่ท่านยังมีจิตใจงาม นิมนต์เราฉัน ดีใจที่ท่านมีจิตใจงาม แต่สลัดใจว่า อาหารพระทำไมมีแค่นี้ คือไปเห็นอาหารที่เขาเลี้ยง ขอบภัยนะ นี่เรื่องจริง สุนัขเลี้ยงในห้องแอร์ อาหารแพงกว่าเลี้ยงพระอีก ทั้ง ๆ ที่พระเป็นแหล่งเมตตาธรรม สุนัขไม่ใช่เมตตาธรรมนะ ไม่ใช่บุญเขต ไม่ใช่ไปอ่านดูเถิด เลี้ยงสุนัขก็ได้แคร์รอยชาติ แต่เลี้ยงพระได้บุญสองไข่อัปมาถึงติดกันไปนับภพนับชาติกันไม่ถ้วน

พระฉันอาหารแค่เป็นมื้อ ๆ แต่เป็นครูสอนศีลธรรม และแถมโดนคนขอขุดเรื่อย ๆ เลยว่า เอาเปรียบสังคม ไม่ช่วยเรื่องเศรษฐกิจ ที่จริงท่านก็ไม่ได้ช่วยทางตรง คือ ไม่ได้ไปทำมาหากิน แต่สอนคนให้ขยันให้อดออม ให้รู้จักใช้เงิน อบรมมุขอย่าไปเล่น คบคนให้เป็น แล้วใครมีทุกข์ร้อนก็ปลอบกันไป ให้กำลังใจกันไปให้คำแนะนำที่ดี

บางวัดเขาไปเกณฑ์ให้ท่านดูดวง ท่านก็เอาดวงมาปลอบใจหน่อย วันนั้นวันนี้จะดี อะไรต่าง ๆ เหล่านี้ ท่านก็ปลอบใจ ให้กำลังใจ จนกระทั่งเขามีกำลังใจไปทำมาหากิน หรือสอนให้เลิกอบายมุข นี่เป็นการช่วยปิดช่องโหว่ หา เก็บและก็ใช้อย่างประหยัด อดออมในสิ่งที่จำเป็น และสิ่งที่ไม่จำเป็นอย่าเอาไปใช้ อย่างนี้ก็รวยแล้ว นี่เป็นการช่วยเศรษฐกิจทางอ้อมนะ สอนให้ขยัน ให้ซื่อสัตย์ ให้กตัญญูรู้คุณคน ให้มีเมตตาธรรมซึ่งกันและกัน ให้ไม่ตระหนี่ความรู้ และสอนคุณธรรมอีกมากมายหลายอย่าง ซึ่งทำให้ลดค่าใช้จ่ายลงไปมาก การลดค่าใช้จ่ายก็คือการเพิ่มรายได้ อย่างนี้ถือเป็นการช่วยเศรษฐกิจทางอ้อม
